

Живъ буди во вѣки, царю, и радувайсе, зацо то дойдохъ, да ти донесемъ вѣсть (хаберъ) добра и радостна за сына ти. Знай прочее, о царю, зацо сынъ ти продума, и ме прати благовѣстника при тебе. Царь же чувши това слово, возрадовасе премного, и со всѣмъ другъ бывши, абие прати да го доведать: а философомъ дарове дарова големы.

Дойдевши прочее царскій сынъ при баща си царя, поклони му се, и поздрави го. Онъ же чувши поздравленіе изъ сыновни те си уста, като изумленъ быде отъ радость, и пригърнавши го, вождельнѣйше цѣлуваше го. Послѣ тури го при себе на столѣ своемъ, и рече му: О превожделѣнное мое чадо! коя е причина та толикаго молчанія и безгласія твоего, що то азъ за женски те думы щехъ да те убіемъ; И онъ отвѣсти и рече му: О отче и царю! Богъ, кой то е помощникъ всегда неповиннымъ, упаци ме отъ това неправедно заколение и люта смерть: причина та же, владыко, за коя то азъ седмь дни не продумахъ, не е друго освенъ завѣщаніе то учителя моего Синтипы, кой то ми заръчи до седмь дни да не продумамъ никому нищо. А причина та на мое то страданіе е преслушаніе тоя заповѣди Синтиповы. Понеже, като ме предаде на жена та, коя то ти се обѣща да ме направи да продумамъ,